

www.dereta.rs

Библиотека
TEEN

Copyright © овог издања Дерета

Душан Пејчић

Мушки
дневник
3

Тајна најтајнија

Београд,
2017.
ДЕРЕТА

Ав̄іӯс̄ш̄

31. август

Поноћ је. Огњен спава мирним сном. Толико мирно спава и не помера се да помислим и да не дише. Приђем и не чујем. Онда узмем огледалце и подметнем му испред усана. А оно се замагли. Добро је! Ипак дише! Није ми то први пут. И раније сам га посматрао ноћу и бринуо да ли дише.

Сад сам још забринутији јер сам први пут сам са њим. Нада и отац су отишли код комшија преко пута на картање. Никад га досад нису остављали самог. Вечерас су ме замолили да га причувам. Први пут. Огњен има пет месеци и већ може да спава 5-6 сати током ноћи. А Нада је рекла, ако се ипак пробуди, да је само позовем, одмах ће доћи.

– Нема проблема, Надо, не брини. Бићу тих и припазићу.

Нада се насмејала:

– Не мораш бити тих, он мора да се навикава на то да спава и онда кад се по кући одвија нормалан живот. Слободно слушај музику како си навикао. Не брини, ако заплаче, биће то гласније од било које музике на овом свету!

Огњен је мој брат. У ствари полубрат. Ја сам му и име дао. Када се Нада породила, отац и она су тако пожелели. То што сам му ја дао име, Огњена је учинило некако посебним. Раније сам ја као млађи измишљао имена за неке своје акционе човечуљке, али ово је било потпуно другачије. Човечуљку сам могао да променим име кад год пожелим ако престане да ми се допада. А ово, ово је било за цео живот. Нисам много ни размишљао. Када сам га видео у породицишту са оном црном чупавом

косом, црним крупним очима, а кожом белом као снег, име је само засветлело у глави. Огњен. Јак и здрав као огањ.

Драги мој дневниче, извини што сам те запоставио осам месеци. Једноставно, није ми се писало. Сада ми се опет пише. Сутра постајем осмак. Од сутра смо најстарији у школи. Дobar осећај. Не морамо да трчимо голи по школи да би се знало ко је главни. А ови седмаци и нису неке фаце. Никаква конкуренција за лудости.

Можда напишем кратко писмо Сањи. Мада ми она већ дуго не пише. Неколико месеци. Две разгледнице за цело лето. Са кратким поздравом са француске ривијере. Последње писмо сам добио у априлу. Оно када ми је написала за оног дечака. Неки Шпанац који је дошао у њихово одељење. Зна да свира гитару, па још пева песме на шпанском. Да. Нека. Научићу и ја да је свирам. И научићу тај шпански.

А можда и не напишем. Написала је она још онда да би волела да наставимо да се дописујемо, али ми се не да. Још ме заболи она њена реченица – наша љубав нема будућност. Као да је љубав глаголско време! Њој не треба будућност. Њој треба садашњост у којој је глагол волети трајно стање!

Нисам пустио музику. Волим да чујем Огњена како уздахне некад дубоко и мљацка оним малим уснама. Седим за столом поред његовог кревета и прија ми тишина. Не спава ми се. Не леже ми се у кревет. Не започиње ми се 1. септембар.

Сейшембар

1. септембар, 9.51

Данас је тај дан. Тачније, у два после подне. Ја осмак! Као да сам пре пар година био први разред. Онај 1. септембар пре седам година када ми је Милан украо певање песме „Миш је добио грип”, када сам се заљубио у Јелену и њене кикице и када је Миша заспао на првом часу. Овај Миша што данас не може да се одбрани од девојчица, посебно после хокејашке утакмице. Кажу да је сјајан таленат и да ће једног дана сигурно бити у репрезентацији. А он каже да му то не пада на памет ако тамо не буде и Декија.

Зачух куцање на вратима собе.

– Да?

Нада је помолила главу кроз одшкринута врата. Никада не улази без куцања у моју собу.

– Хоћеш са нама до продавнице, витеже мој? Треба нам помоћ са кесама, а и да мало причуваш Огија док покупујем шта треба.

– Важи, Надо, само да довршим још нешто.

Нада и ја се и даље одлично слажемо. Мада није све исто као пре. Посебно откако је дошао Огњен. Раније сам увек могао да јој се обратим када ми треба нека помоћ. Сад није тако. Мислим, могу ја и сад, не каже она немој... него ајде после ћемо о томе, морам да пресвучем, нахраним, прошетам Огија. Не, нисам ја љубоморан на њега, таман посла... мада... некада када гледам оца како се игра с њим, нешто ме жацне испод ребара. Да ли се и са мнош тако играо кад сам био баш мали? Кад

позовем у сећање најраније успомене, нешто се не сећам. За мајку да, али он је увек некако у сећању као неко кога нема код куће. А он, кад дође, једе и онда опет хвата неке велике папире.

Волим да идем с њима двома напоље. То нам је постао као ритуал. Кренем са њима, док је Нада у продавници, ја чувам колица, тј. Огњена у њима. Када Нада заврши куповину, ја однесем ствари кући, а њих двоје мало прошетају по крају. У почетку сам мислио да ће ме бити блам када ме виде другари, али не! Нада ме је толико задужила, а Огњен је њен и очев, па још назван именом које сам му ја дао! Једном су ме видели неки клипани из зграде и почели су да се подгуркују и смеју гледајући у мене док сам чекао Наду испред продавнице и благо љубушкао колица. Мислио сам да то тако мора да би Оги лепше спавао. И тада сам схватио. Ја ћу му објаснити какви дечаци су мушкарци. И одједном сам постао најважнији лик у његовом одрастању. Сам себи. И то ми се допало! Баш!

20.04

Вратих се из школе. Први дан па шест часова. Једва издржах. Прва два са Зорком. Намести она тако распоред да први буде разредни, а други биологија. Па кад јој шта треба. Да л' два часа рибања нас, да л' два часа биологије. Данас нас није рибала нити држала час биологије. Данас нам је причала о томе како смо сад најстарији, како она очекује да будемо најодговорнији, најозбиљнији и перјанице школе. Деки је покушао да направи штос питањем:

– Како то, разредна, мислите пернице школе?

Али га је Зорка погледала најоштријим погледом иако смо се ми насмејали.

– Упс... свашта од мене! Како сам могао и помислити друго него да будемо перјанице школе! Три пута ура за разредну и наше одељење!

Кренуо је и викнуо прво ура, али га нисмо пратили јер смо схватили да овај штос неће проћи код Зорке. И били смо у праву. Ледено лице разредне је значило да се спрема још нешто да нам каже и да зато остаје скроз озбиљна.

– Добро знате да вас у јуну чека пријемни испит за средњу школу и да од тих неколико дана зависи ваша будућност. И будућност ове земље. Јер шта ако си ти... Марија, будући доктор светског гласа, а урадиш лоше пријемни и то никада не будеш?! Или ти, Марко... градитељ најлепших мостова на свету, а ти будеш буба лења и не спремиш се добро и све пропадне?

Марија се загледала кроз прозор и претпостављам да је себе већ замишљала као докторку која лети светом са предавања на предавање. Марко се укочио од Зоркиног примера шта би он могао бити и као да му се допала њена идеја о мостовима.

Јелена је прекинула разредну. Зорка се на то никада није љутила ако је питање паметно. Говорила је да је боље да је прекинемо паметним питањем него да га заборавимо. Говорила је да се човекова памет не мери тачним одговорима које даје, него радозналим питањима које поставља. Без њих, тих радозналих питања у светским умовима, свет би нестао. Тако је говорила Зорка.

– Разредна, да ли је поштено да толико тога зависи од само та два-три дана? Шта ако тог дана мој биоритам није добар? Шта ако ми је хороскоп лош?

Јелена је почела да чита то нешто о астрологији, о позитивним и негативним данима биоритма, па и о ванземаљцима, и волела је да покаже како све она то разуме. Али, признајем да нас је све њено питање заинтересовало. А то по Зорки значи да је стварно било паметно!

– Децо моја драга... пилићи моји... тек испиљени...

Е зато смо волели Зорку! Јер је она волела нас. Искрено и нежно. Па и онда када нас је најстрашније грдила, умела је усред вике да неком каже: „Слушај ме добро, душо моја...” А имали смо још један ритуал са Зорком. Сваки понедељак после та њена два часа окупила би нас око себе да се сви загрлимо на гомили, међу собом, али и са њом. Она је то звала „загрљан”. Пет секунди грљења пре којег би нам пожелела дивну и сложну радну недељу. Када би понекад расејана заборавила, ми бисмо је подсетили на „загрљан”. Било је неке чаролије у томе. Неке посебне блискости коју је неговала међу нама.

– Поштено или не, дође моменат у животу када се нешто мора, волели то или не, хтели или не. Тако је како је. Обићи се не може, бик се мора ухватити за рогове. Али не као тореадор, они су крвници и убице. Бика треба умирити и припитомити. Да нам служи сврси и да од њега имамо користи. Е тако и тај пријемни испит. Мудро, паметно и вредно. И да знате, тераћу вас као Бог ђавола, али ћете ми тај пријемни урадити најбоље на општини или ћу вас прогањати до судњег дана! А родитеље ми позовите на родитељски у четвртак јер је то најважнији за све ове три године колико смо заједно. Да и њих постројим!

Ту смо се сви насмејали и замислили слику тог родитељског. Зорку која родитељима даје упутства, а они се скупили у клупама као ђачићи и не смеју да писну. Да ми је да могу да вирнем на тај родитељски!!!

Слушали смо ми приче о том пријемном од старијих, годинама већ. И нагледали се среће и суза када изађу резултати. И знали смо да од тога зависи да ли ћемо моћи да бирамо у коју ћемо средњу школу. И знали смо да нам је ово последња година како смо сви на окупу. Али дотада има још десет месеци! Рано је за бригу.

На хемији сам из досаде сводио „љубавну слику” одељења.

Деки је још са Љиљом. Она свог хокејаша не пушта из руку, али ни из уста. Ко о чему, она само о Декију. Чак је за лето наговорила родитеље да летују у исто време у истом месту на мору где је Деки био са својима. Сиинииниини се родитељи обрадоваше једни другима када су се СЛУЧАЈНО срели на риви. Толико јој је план био савршен да су на крају обе породице завршиле на плажи једни поред других. А деца нека се друже и увече, кад је супер што се знају, да им не буде досадно. И каже Деки да им је било супер. Имали су летовање само за себе. Маторци шетали, играли карте, правили роштиље, а заљубљени пар излаз до један иза поноћи. Море и лето је, што да деца не уживају?!

Миша је раскинуо са Анђелом јер је на тренинге хокејаша долазило толико девојчица да је могао да бира са којом ће да се забавља. И бирао је. Нешто се мислим, па није се он ни помучио око Анђеле, све смо му нас тројица одрадили. Можда је се и зато тако лако одрекао. Када је Миша оставио Анђелу, Јована је, као њена најбоља другарица, оставила Милана. Чиста солидарност. Из исте те другарске солидарности ни Милан се није љутио на Мишу. Све се то и уклапа у онај наш давни договор да нећемо никад дозволити да било која девојчица стане између нас. И да нас посвађа. Можда и најбоље другарице имају такав договор за нас дечаке?

Јелена се хвалила неким гимназијалцем и да ми клинци немамо појма шта је то прави мушкарац и озбиљан дечко. Сашка је нешто тихо причала Ивани и Тањи. По реакцијама ове две био сам сигуран да је о љубави реч, али не умет још да читам са усана.

Остали се не изјашњавају. Или их бар нисам чуо на ту тему.

И на крају ја. Слободан као птица на грани. Али не уживам у тој слободи. Лепше ми заробљеном у нечијем срцу. Сви знају

да ми Сања више не пише, па ме нико и не пита. Јесу ова тројица само кратко, кад смо се срели после лета, али је више не помињу. Наравно да су знали одмах у априлу за оно писмо о оном чупавом шпанском гитаристи. Оном у коме је писало:

Драги Стефане Лука, наша љубав нема будућности. И не знам када ћемо се опет видети. Следеће лето сигурно не. Не можемо иако често долазити у Београд. Мама и тата имају мало одмора и ићи ћемо на море овде у Француској. Не желим ни тебе ни себе да мучим чекањем и ишчекивањем. Морам да се заборавимо. Биће ти тешко у очекивању, али видећеш да је боље...

И све тако некако. Мене ништа није питала. Вероватно је журила да слуша песме на шпанском језику. Али добро. Не љутим се ја на Сању. Волела ме је седам година. Дуго као нико никад. Не љутим се, али ме још жацне срце када помислим на њу. А ваљда сад ја треба да отпатим неко време кад је она патила толико дуго због мене. Не уем да се љутим на њу.

2. септембар, 21.05

Није лоше почео овај осми разред!!!

Јутрос неко звонио пред вратима. Нада пресвлачила Огњена и викнула ми да одем да отворим. Срећом, врата ми била одшкринута. Јер кад су затворена, а мени свира музика, ништа не чујем из спољног света. Отворим, кад оно поштар.

– Добар дан! Ти ми требаш, момче!

Ја помислих неко специјално писмо за мене. Од Сање?

– Имаш новчану пошилику од мајке.

Није од Сање.

Душан Пејчић
МУШКИ ДНЕВНИК 3
Тајна најтајнија

За издавача
Дијана Дерета

Лекџура и корекџура
Споменка Трипковић

Ликовно-графичка ојрема
Душан Арсенић

Прво ДЕРЕТИНО издање

ISBN 978-86-6457-142-5

Тираж
1000 примерака

Београд 2017.

Издавач / Шџамаџа / Пласман
ДЕРЕТА доо
Владимира Роловића 94а, 11030 Београд
тел./факс: 011/ 23 99 077; 23 99 078

www.dereta.rs

Књижара ДЕРЕТА
Кнез Михаилова 46, тел.: 011/ 26 27 934, 30 33 503

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-93-31

ПЕЈЧИЋ, Душан, 1965–

Мушки дневник. 3, Тајна најтајнија / Душан Пејчић.
– 1. Деретино изд. – Београд : Дерета, 2017 (Београд :
Дерета). – 186 стр. ; 21 см. – (Библиотека Teen / Дерета,
Београд)

Тираж 1.000.

ISBN 978-86-6457-142-5

COBISS.SR-ID 240731660